

„V onen den se mě nebudete již na nic ptát. Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná. To vše jsem vám říkal v obrazech. Přichází hodina, kdy k vám už nebudu mluvit o Otci v obrazech, ale budu jej zvěstovat přímo. V onen den budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás; vždyť Otec sám vás miluje, protože vy milujete mne a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha.“ (Janovo evangelium 16:5-15)

„Pojďte, slyšte, všichni bohobojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyšoval. Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel. Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost. Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel.“ (Žalm 66,16-20)

(Dopis Jakubův 1:22-27)

Plný přístup anebo Prověrka na nejvyšší stupeň utajení

Proč se máme modlit?! V modlitbě říkáme Bohu něco, co nevěděl? Pokoušíme se jej přemluvit a proto se musíme modlit dlouho? Takže se obětujeme!? A bez těchto modliteb, bez spojení mnoha modlitebníků Boha nepřesvědčíme! Je to tak?! Musíme na poutní místa a do kaplí? Musíme v modlitbách Boha vítat v našich kostelích a dát mu prostor? A bez toho by Bůh opravdu nemohl nic dělat?! Vyháníme modlitbami ďábla a tak mají naše modlitby moc? A jaký je pak rozdíl mezi čarovným zaříkáním a modlitbou?! Proč se máme přimlouvat za druhé, když by se oni mohli modlit a obstarat sami?

A ještě mnohem víc otázek bychom mohli klást. Napadá vás ještě nějaká?! A bylo by a je správné je naléhavě klást, protože praxe modlitby si žije mnoha způsoby. Není třeba říkat, jak je to správně. To si nakonec udělá sám Pán Bůh. Je třeba rozumět, proč bychom se měli modlit my a proč právě já se mám ozvat svému Bohu.

Ježíš podle podání Janova evangelia v šestnácté kapitole mluví o Duchu svatém a jeho daru pro všechny věřící. Jeho příchodem na tuto zem se změní poměry. A to i v modlitbě. Učedníci dostávají přímý a osobní přístup. Ježíšovým jménem, jako by to byl vstupní kód, se jim otevrou všechny možnosti: „*Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.*“ Dosud byla Ježíšova role zprostředkující, zástupná. Teď se to změní, jak Ježíš říká: „*V onen den budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás.*“ Bude to přímý přístup a jsou to otevřené dveře: „*Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.*“ Modlitebníci mají ujištění, vždyť: „*Otec sám vás miluje, protože vy milujete mne a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha.*“

Co se tedy změní? Modlitbou vplouváme do náruče Boží lásky. Vlíli jsme se do široké řeky Božího zájmu. Začínáme chápat, oč mu jde a co by si přál. Chceme být u toho, když dělá své dílo. Neusilujeme o něco, k čemu by bylo třeba Boha obrátit, ale obrácení k jeho tváři se vděčně dívíme. A v tom údivu se k němu přidáváme. Nemusíme mít mnoho slov. Modlitba je rozhovor zamilovaných, kteří si toho nemusí mnoho vysvětlovat. Tryská z nich radost, vděčné rozpoznávání souvislostí, citlivý a opatrný rozhovor, který nezraňuje.

Ptají se lidé, zda si pak Ježíšovi lidé mohou v modlitbě říkat o nejnovější model Tesly či zda se mohou modlit, aby Pán Bůh někoho zabil... Tak se ale neptá zamilovaný člověk! Tak se ptá kořistník, který chce zneužít Boha ke své účelům a Ježíš má být k tomu použit jen jako znásilněný prostředník. Tak se ptá zraněný člověk, který vstoupil na válečnou cestu a potřebuje silného spojence, vlastně jedno jakého, klidně neosobního a neviditelného, hlavně aby vraždil lépe, než nějaký dron.

Kdepak, tímhle směrem nepůjdeme. V modlitbě spíše objevujeme a někdy tiše a bolavě začínáme chápat, proč věci budou jinak, než bychom chtěli my. A přesto jako milující a milovaní si v modlitbě povídáme s Bohem v Ježíši Kristu, skrze Ducha svatého, o svých představách a snech. Říkáme mu v pláči, že bychom potřebovali být zdraví. Před Bohem se všechno může říct. Modlitba zůstává velice uctívá a přesto má být také důvěrná, nesešňerovaná, osobní, jemná. Přesně taková, jak vypadá dobře zachycený milenecký rozhovor kdesi na lavičce. Tam nerozhoduje, zda je slečna pihovatá či jemu chybí jedna noha. Ti dva jsou spolu rádi a stačí si tak, jak jsou. Tak rozhovor umí zprostředkovat pisatelé románů, filmaři či ještě lépe - herci v rozhlase. Nepotřebujeme nějakého zástupného modliče, aby se za nás ozýval. Možná ale smíme vložit svoje myšlenky a hlas do slov žalmistů či Modlitby Páně, nebo jiných básníků ducha.

V žalmu, který jsme četli, je příklad takové modlitby. Žalmista zve své bohabojné okolí: *„Pojďte, slyšte..., budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyšoval.“*

Otevírá věčnou pravdu vztahu lásky. Pokud je v něm nevěra a pokřivený charakter, mohou tam být pozlacená slova, ale stejně je to komedie: *„Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel. Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost.“*

A v modlitbě, stejně jako ve vztahu dvou zamilovaných, nejsou nároky a zásluhy bezhříšnosti. Žijeme v údivu, že nám Bůh ještě přeje... Vše je totiž milost: *„Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel.“*

Láska mě zvala: „Pojď!“

Však duše stála, lpěl na ní hříchů prach.

Hned Láska bystrým okem rozpoznala,

že váhám v obavách.

V soucitném doteku se ke mně sklání

a ptá se, co mi brání.

Dím: „Chci zřítí hosta hodného být zde!“

Praví: „Vždyť jsi to ty!“

„Já - bloud a nevděčník? Což oči mé mohou tě uzřít?“

Vzala mou ruku, pravíc úsměvně:

Oči máš ode mne.“

„Ach, Pane, já vše zmarnil, rozplýtvat,

dej mi, co si zasloužím!“

Dí Láska: „Nevíš, kdo tvé viny sňal?“

„Ach, kéž ti náležím!“

„Pak spočiň, tělem svým tě nasytím!“

„Již usedám a jím!“

Simone Weil, překlad Mons. J. Hrdlička

Požehnání na cestu:

Pojď k Otci, jsi očekáván!

Tvůj bratr tě k svému Otci vede jako jeho první Syn

Duch lásky vás všechny obejmě!

A na tobě spočine požehnání tohoto vztahu nyní - i na věky. Amen